

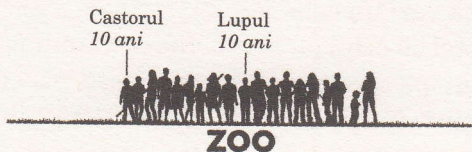
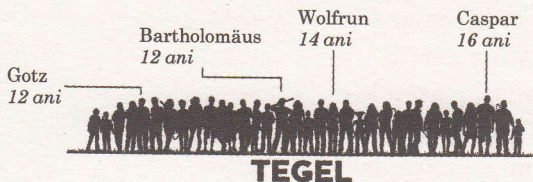

BERLIN

ZORII DIN ALEXANDERPLATZ

Fabio Geda &
Marco Magnone

GRUPURILE DIN BERLIN

1

— Un craniu! spuse Caspar. Este posibil ca nimeni să nu știe să deseneze un craniu?

Gotz privi mângăleala pe care tocmai o făcuse pe perețele hangarului, unul dintre multele abandonate pe aeroportul din Tegel. Se tolăniseră acolo, la umbră, să-și tragă puțin sufletul. Erau îmbrăcați cu pantaloni scurți largi și maiouri și aveau picioarele goale. Era o zi foarte caldă și umedă, încât transpirau chiar dacă stăteau nemîșcați. Gotz desfăcu brațele, ca și cum ar fi dorit să spună că el mai bine de-atât nu putea.

— Dă-mi mie! spuse Bartholomäus. Mă ocup eu.

Luă pensula. O băgă în vopsea. Stropind peste tot și murdăririndu-și brațele și maioul, făcu un cerc în care adăugă, jos, cinci liniuțe, iar sus, două ovaluri.

— Și ăsta cam ce-ar vrea să fie?

— Cum adică ce-ar vrea să fie? Este un craniu. Capul, spuse atingând cercul. Dinții, și arată cele cinci liniuțe. Și ochii, spuse arătând ovalurile.

Gotz își frecă obrazul.

— Mie mi se pare un colier.

— Cum așa, un colier? Căldura ți-a topit creierul? Cum poți să vezi un colier?

Un băiețel cu ochii de culori diferite, unul verde și celălalt căprui, pe care toți îl strigau Țintă, căci avea vreo duzină de ținte înfipite în sprânceana stângă, în urechi și în nas, își șterse transpirația care-i strălucea pe frunte, se apropie de desenul lui Barth și-și înclină capul.

— Mi-amintește de ceva!

— De ce anume?

— Ceva indian. Un dreamcatcher¹.

— Ce este un dreamcatcher?

Țintă își roti vârful de metal din nară.

— Un obiect magic. Fratele meu ținea unul deasupra patului. Îl cumpărase din piața de vechituri, spuse el și zâmbi. Ajută la păstrarea viselor. Sau poate să te apere de coșmaruri. Ceva de genul ăsta.

— Și-l fac indienii?

— Da...

— Cei din India?

Țintă dădu din cap în semn că nu.

— Ceilalți.

— Și funcționează?

Țintă ridică din umeri.

Barth își șterse mâinile de maioul learcă de sudoare și plin de vopsea.

— Ce tot spuneiți acolo? Vise, indieni... Priviți! Ochi, dinți, cap... și arată spre desen. Este un craniu. Ce mai trebuie?

— Wolfrun vrea ceva care să stârnească frica, spuse Caspar. Ceva care să insufle respect. Nu mâzgăleala unui handicapat.

— A unui... Ei bine, știi ce-ți spun...

— Nu. Ce-mi spui?

— Îți spun... și făcu o pauză să-și caute cuvintele... să vină să și-l facă singură, iată ce!

Wolfrun dăduse ordin să se găsească un simbol, ceva cu care să-și marcheze teritoriul, astfel încât să fie clar că acea parte a Berlinului era sub controlul celor din Tegel. Lansase un fel de concurs. Cel care ar fi găsit simbolul potrivit ar fi fost demn să primească recunoștința ei; așa spusesese.

---

¹ Dreamcather – obiect tradițional al nativilor americani, în formă de cerc, împodobit, despre care se spune că ocrotește somnul, prinzând visurile rele (n. red.).

Bartholomäus era pe punctul să trântescă pensula de pământ, când Țintă i-o trase din mână, o băgă în vopsea și se apropie de zid. Închise ochii ca și cum ar fi vrut să evoce o amintire îndepărtată. O muscă îi zumzăi în jurul capului și apoi se ascunse în părul lui: el nu băgă de seamă, rămase nemișcat; pensula mânjea cimentul cu vopsea, iar câteva picături îi căzură pe gleznă și pe picior. Apoi, dintr-odată, se scutură și, cu gesturi precise, ca și cum toată viața s-ar fi îndeletnicit doar cu așa ceva, desenă pe zid un craniu nu foarte diferit de al lui Barth – capul rotund, ovalurile în locul ochilor, la care adăugă unul pentru nas, liniuțele pentru dinți – dar, spre deosebire de celălalt, al lui Țintă avea capul și dinții colorați, plini, în timp ce nasul și ochii erau goi. Iar ochii aceia goi și triști care ieșeau din craniu îi lăsară fără cuvinte: simțeau că s-ar fi putut apleca peste marginile lor și vedea infernul. Nu-i luă decât un minut și ceva, apoi se dădu doi pași în spate ca să privească desenul și făcu o piruetă.

— Ei bine?

Pe fața lui nu se citea mândrie, nici înfumurare: doar sentimentul de liniște, amestecată cu o oarecare detașare, al conștiinței proprii valori. Privirile lui Caspar, Gotz și Barth, însă, transmiteau uluire și invidie.

— Dar cum ai făcut?

— De unde ai învățat?

— Este minunat...

— Mai mult... mai mult decât atât... Barth sări în picioare, chiui și execută mișcările unui dans caraghios, ca și cum ar fi alungat o albină.

— Țasta da simbol! spuse Caspar.

— Wolfrun își va ieși din minți de bucurie... oftă Gotz. Vei primi recunoștința ei.

— Să ne punem pe treabă, spuse Caspar, bătând din mâini. Câte pensule avem?

— Vreo zece.

— Nu ajung. Toți trebuie să aibă o pensulă și vopsea. Vom desena craniul peste tot. Cine-l va vedea va ști că teritoriul pe care pășește ne aparține... iar dacă rămâne aici, o face pe barba lui.

— Pe barba lui, repetă Bartholomäus, foarte încântat.

— Numai că Chloe nu se gândise niciodată... spuse Gotz.

— La ce anume?

— La chestia asta cu simbolul.

— Wolfrun nu e Chloe, răspunse Caspar.

Gotz îl scrută pieziș.

— Acum chiar că-ți place de ea, nu-i așa?

— De cine?

— De Wolfrun.

— În ce sens?

— Păi... Nu tu spuneai că ar fi fost periculos să fim conduși de una ca ea, adică, nebună de legat... Mi se pare...

— Și? Caspar înțepeni, iar irișii săi, atât de deschiși încât păreau albi, deveniră de gheață ca printr-o vrajă.

— Nu, doar credeam...

— Ce? Ce credeai?

Gotz înghiți în sec.

— Nimic.

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să-ți schimbi părerea?

— Sigur.

— Wolfrun s-a dovedit a fi mai capabilă decât credeam.

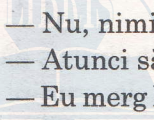
Gotz încuviință timid, mișcând doar bărbia.

— Cred că are planuri mari pentru noi, continuă Caspar. Și pentru Tegel. Nu este doar o sărită de pe fix. Sunt sigur că ne vom distra pe cinste.

Gotz dădu parcă să continue, cu buzele pe jumătate strânse, apoi făcu din cap semn că nu.

— Ce este? continuă Caspar. Ești ciudat astăzi. Faci pe misteriosul. Dacă ai ceva de spus, spune!

-
- Nu, nimic. Erau... gânduri. Prostii.
  - Atunci să ne punem pe treabă. Pierdem timpul.
  - Eu merg la lac, spuse Cui, scuipând pe jos. Mi-e cald.
  - Vin și eu, sări Barth.

— Ba nu te duci nicăieri, rânji Caspar. Țintă da, el se poate duce. Noi, nu. Trebuie să stăm aici, să învățăm să desenăm simbolul. Când vom ști să-l facem ca el, atunci ne vom duce și noi la lac.

Barth pufni și dădu cu piciorul într-o piatră, dar era desculț și se lovi la degetul mare.

Fără să-i salute, Țintă își luă geanta în bandulieră, de care nu se despărțea niciodată – plină de cârpe, discuri de metal, cioburi de sticlă colorate – și o luă pe pistă, spre pădurea ce separa aeroportul de lacul Tegel. Ar fi vrut să alerge, așa mare chef avea să se arunce în apă, dar soarele intra în asfalt și-l fărâmița; usca pământul și gura. Țintă ar fi pariat că era vara cea mai caldă din istoria omenirii. Cu siguranță cea mai caldă din istoria Berlinului. Mergea încet. Luă de pe jos un băț, pe care-l folosi ca să taie aerul. Scotea un zumzet ca de bondar.

Când ajunse la copaci, coroanele acestora îi ținură umbră, însă acolo era plin de musculițe. Strânse buzele ca să nu-i intre în gură și-și prinse nasul cu două degete: auzise că puteau intra pe nas și ajunge până la creier. La gândul că ar avea creierul plin de musculițe, râse de unul singur – gânduri de musculițe, vise de musculițe. Flutură bățul. Porni să atace copacii ca un scrimer care fandează și bătu din picioare, de parcă zgomotul i-ar fi putut speria. Dar zgomotul nu avea efect asupra lor.

În schimb...

În schimb, atrase atenția cuiva mult mai periculos. Care era obișnuit să se miște fără să lase urme, nevăzut. Ceva ce începu să-l urmărească mai întâi de departe, apoi de-aproape – tot mai de-aproape. Ceva ce nu mâncase de zile întregi.

— O panteră?

— Cea mai mare panteră pe care am văzut-o vreodată, spuse Britta, desfăcându-și brațele ca să-i simuleze dimensiunile. Chiar dacă e să spun drept, nu am văzut multe în viața mea. Dimpotrivă. Aceasta este prima. Dar era mare. Cu adevărat. Cât un munte.

Christa încuviință din cap.

— Era pe malul râului Grunewald. Noi eram într-un copac. La un moment dat, parcă ne-a văzut sau ne-a auzit. S-a uitat țintă spre noi și s-a aruncat în apă ca să treacă Havelul înot și...

— ... în acel moment am luat-o la fugă, spuse Britta. Am coborât din copac și am alergat la castel, adunând fețele pe care le întâlneam pe stradă. Ne-am închis înăuntru.

— Dar pantera nu a venit. Am rămas închise toată ziua și toată noaptea. Am organizat santinele cu rândul. Din castel se vede perfect poiana din mijlocul insulei și, dacă pantera numai ar fi traversat pe-acolo, ne-am fi dat seama. Dar, nimic.

— S-a aruncat în apă, ai spus? întrebă Jakob.

— Da.

— Credeam că urăsc apa. Mă refer la tigri și lei și așa mai departe.

— Așa credeam și eu, spuse Christa.

— Nici vorbă! interveni Bernd. Depinde. Dacă nu mă înșel, leopardzilor și leilor apa nu le place prea mult, în timp ce tigrii și jaguarii sunt mari înotători. Și dacă, așa cum spuneți, pantera este enormă, probabil că este un jaguar.

Jakob se lovi cu palma peste frunte.

— Ce prost sunt. Ai dreptate. Shere Khan traversează Waingunga ca să evite ca bivolii să-i simtă mirosul și să o atace. Dar nu amintește nimic în legătură cu Bagheera... nu mi se pare că există scene în care înoată.

— Cine? întrebă Britta.

— Nu-l băga în seamă, șopti Bernd. Mereu face așa.

— Shere Khan și Bagheera, răspunse Jakob. Tigrul și pantera din *Cartea junglei*.

Britta îl privi fără să înțeleagă.

— Ce, vrei să spui că pantera noastră trebuie să fie un jaguar? îl întrebă Christa pe Bernd. Dacă este o panteră, atunci nu poate fi un jaguar.

— Ba da, căci pantera este o denumire generală. Sunt numiți pantere toți jaguarii, pumele și leopardzii de aceea culoare.

Christa se strâmbă, în semn de mirare amestecată cu admirație.

— Și? făcu Jakob privind-o pe Britta.

— Și ce?

— Cum a sfârșit pantera?

— Nu știm. Poate că în timp ce înota s-a răzgândit și s-a întors.

— În sfârșit, ca să scurtăm povestea, azi-dimineață ne-am hotărât să ieșim, spuse Nora. Și ne-am dus să dezgropăm astea... Se plecă peste genți, le deschise și Jakob, Bernd și Büchner Doi văzură ce conțineau: cinci puști de vânătoare și șase cutii cu muniție.

— De unde le-ați luat?

— Erau pe Pfaueninsel. În casa de vânătoare. Le-am găsit imediat după ce am ocupat insula. Dar nu le-am folosit niciodată. Știți că nu ne plac armele.

— Și cu atât mai puțin armele de foc, spuse Christa. După cele întâmplate în primele luni după contagiere, toate atacurile acelea, lupta pentru hrană în supermarketuri...

— Da. Așa că le-am îngropat.

Jakob luă o cutie de cartușe și o deschise; scoase unul, luându-l între degete: știa că acelea erau mai prețioase decât puștile. Fuseseră întotdeauna arme în Berlinul de Vest, și încă mai erau, din secțiile de poliție, cazărmi, de la cetățeni particulari amatori de vânatoare. Munițiile însă se terminaseră. Cutiile acelea spuneau că acum, împotriva fiarei, a *panterei*, aveau toate șansele.

Büchner Doi rămăsese deoparte, sprijinindu-se de zid, cu privirea pierdută în gol, dar, când Nora deschise gețile și arătase conținutul acestora, o lumină nouă, amestecată cu afecțiune și resentiment, strălucise pe chipul lui. Intră în cerc, luă o pușcă și-o sprijini de braț ca să o cântărească. Se plecă pentru a o pune la loc și după aceea închise geanta și o puse pe umăr.

— Să mergem, spuse.

Jakob îi sări în cale.

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu ce crezi?

— Nu merge așa. Trebuie să reflectăm. Este nevoie de un plan.

— Eu am un plan, *șefu*. Mă duc pe Leinestraße, mă bag în metrou și îl bat pe tot până găsesc pantera.

— Te va ucide, spuse Nora.

— Nu este problema ta, spuse acru Büchner Doi.

— Ba da, dacă te omoară irosind munițiile noastre.

— Büchner, spuse Jakob. O vom găsi...

— Doi, spuse el, străpungându-l cu privirile.

— Voi fi mereu Büchner Doi.

— O vom găsi. Dar nu din răzbunare. Este o panteră și face ceea ce trebuie să facă.

— Face ceea ce trebuie să facă... dar ce spui acolo?

— Spun că...

— Prostii, asta spui. Trăncănești mereu ca un călugăr bătrân, Jakob, dar în realitate nu știi despre ce